

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 689/2025-33

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudca spravodajca) a zo sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavných sťažnostiach sťažovateľa **maloletého** [REDACTED], narodeného [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného zákonnou zástupkyňou [REDACTED], narodenou [REDACTED], [REDACTED], a sťažovateľky [REDACTED], narodenej [REDACTED], [REDACTED], oboch sťažovateľov zastúpených URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 37P/52/2021 a postupu Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 14CoP/104/2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavné sťažnosti **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavné sťažnosti sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnými sťažnosťami doručenými ústavnému súdu 14. októbra 2025 (vedenými pod sp. zn. Rvp 2070/27335 a Rvp 2734/2025) domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 37P/52/2021 (ďalej len „prvoinštančné konanie“) a Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14CoP/104/2023 (ďalej aj „odvolacie konanie“, spolu aj „napadnuté konanie“). Žiadajú tiež priznať finančné zadosťučinenie každému 15 000 eur a náhradu trov konania.

2. Uznesením č. k. I. ÚS 612/2025-17 z 23. októbra 2025 boli konania o ústavných sťažnostiach sťažovateľov spojené na spoločné konanie ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 2733/2025, keďže mali takmer totožný obsah a týkali sa toho istého konania.

3. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a ostatného spisového materiálu vyplýva, že predmetom napadnutého konania je konanie o rozvod manželstva a úpravu výkonu rodičovských práv a povinností na čas po rozvode k maloletému [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ 1“) a v tom čase ešte maloletému [REDAKOVANÉ], ktoré bolo iniciované jeho matkou (ďalej len „sťažovateľka 2“) na okresnom súde podaním návrhu 28. apríla 2021. Sťažovatelia zhodne a pomerne stroho opisujú chronologický priebeh prvoinštančného konania aj s odkazom na znalecké dokazovanie v roku 2022 a rozsudok sp. zn. 37P/52/2021 z 13. septembra 2023, ktorým súd manželstvo rozviedol a sťažovateľa 1 zveril do striedavej starostlivosti rodičov (rozsudok v časti výroku o rozvode manželstva nadobudol právoplatnosť 13. novembra 2023, pozn.). Uvádzajú, že koncom roka 2023 sťažovateľka 2 podala proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 37P/52/2021 z 13. septembra 2023 v časti výroku o zverení maloletého dieťaťa do striedavej starostlivosti odvolanie. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 3CoP/105/2024 z 26. júna 2024 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil vo výroku o výživnom na sťažovateľa 1 a výroku o trovách konania a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie. Po vrátení veci okresný súd uskutočnil pojednávanie 29. januára 2025, na ktorom ale nerozhodol. Sťažovatelia zdôrazňujú, že ku dňu podania ústavnej sťažnosti (14. októbra 2025) nie je vec právoplatne rozhodnutá.

3.1. Sťažovatelia následne svoje ústavné sťažnosti doplnili písomnými podaniami zo 16. októbra 2025 s totožným obsahom, predkladajúc ústavnému súdu relevantné súdne rozhodnutia vydané v napadnutom konaní. Tiež doplnili, že okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 37P/52/2021-1850 zo 16. júla 2025, proti ktorému podali obaja rodičia sťažovateľa 1 odvolanie.

3.2. Doplneným podaním z 1. decembra 2025 sťažovatelia s poukazom na to, že konanie stále nie je skončené, zopakovali petit svojich ústavných sťažností s tým, že požadujú zvýšené finančné zadosťučinenie, každý o 2 000 eur.

II.

Argumentácia sťažovateľov

4. Sťažovatelia namietajú nečinnosť okresného súdu, ktorý opakovane odkladal pojednávania bez objektívneho dôvodu, neprímerane dlho čaká na vyjadrenia účastníkov a nedodržiava zákonom stanovené lehoty (uvedené sťažovatelia bližšie nešpecifikujú). Konanie, ktorého dĺžku považujú za ústavne nonkonformnú, bolo poznačené vrátením veci odvolacím súdom a neprímeranou pasivitou okresného súdu. Prieťahy majú nezvratný dopad na sťažovateľa 1 a jeho rodičov a keďže sa rozhoduje o spôsobe výkonu rodičovských práv, rozhodnutie má bezprostredný vplyv na psychický vývoj a stabilitu sťažovateľa 1. Sťažovatelia opakovane zdôrazňujú, že napadnuté konanie vedené okresným súdom, ako aj pred krajským súdom tvoria jeden celok, keďže spolu vecne a právne súvisia. Poukazujúc na početnú judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k problematike zbytočných prieťahov, sťažovatelia uvádzajú, že vec nevykazuje právnu ani skutkovú zložitnosť, sťažovateľka 2 v snahe brániť najlepší záujem maloletého dieťaťa (sťažovateľa 1) vystupuje v konaní enormne aktívne, čo však nemôže byť na ťarchu sťažovateľov. Napadnuté konanie patrí medzi tzv. prioritné konania vyžadujúce osobitnú rýchlosť rozhodovania. Čím dlhšie trvá, tým väčšia je ujma, ktorú spôsobuje právna neistota –

sťažovateľ 1 je vystavovaný konfliktu lojality, jeho rodičia žijú v trvalom napätí a chýba predvídateľné prostredie pre stabilnú výchovu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavných sťažností

5. Ústavný súd ústavné sťažnosti sťažovateľov predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či obsahujú všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na ich odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Podstatou ústavných sťažností je namietané porušenie označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru v dôsledku existencie zbytočných prietáhov v napadnutom konaní trvajúcim viac než štyri roky, spôsobených postupom okresného súdu a krajského súdu.

III.1. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu:

7. Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania ústavných sťažností sťažovateľov požiadal okresný súd o vyjadrenie sa k jej obsahu (§ 56 ods. 6 vetou za bodkočiarkou zákona o ústavnom súde). Okresný súd vo svojom vyjadrení sp. zn. Spr 4098/25 zo 17. novembra pripojil stanovisko zákonnej sudkyne a chronologický prehľad procesných úkonov realizovaných súdom prvej inštancie.

7.1. Zákonná sudkyňa považuje tvrdenia sťažovateľov v ich ústavných sťažnostiach za nepravdivé. Uviedla, že v konaní postupuje v zmysle príslušných procesnoprávných a hmotnoprávných zákonných ustanovení a predovšetkým v záujme sťažovateľa 1 s prihliadnutím na špecifiká a osobitosti prípadu. Vo veci je medzi rodičmi sťažovateľa 1 výrazný rodičovský konflikt a absentuje konštruktívna komunikácia, čo sa prejavilo v priebehu celého konania. Vec nebolo možné rozhodnúť na jednom pojednávaní z dôvodu potreby vykonania podrobného dokazovania aj znaleckým dokazovaním, a to z dôvodu rozdielných predstáv rodičov týkajúcich sa výchovy maloletého (matka žiada upraviť výlučnú osobnú starostlivosť, otec žiada striedavú osobnú starostlivosť v týždňových intervaloch, pozn.). Po vrátení veci odvolacím súdom bolo okresnému súdu uložené vykonať podrobné dokazovanie na účel zistenia majetkových a príjmových pomerov otca – podnikateľa, a to vyžiadanim účtovných dokladov ako peňažné denníky, hlavné knihy, účtovná evidencia. Súd si tieto doklady vyžiadal priamo od otca cestou jeho právneho zástupcu, výpisy z bankových účtov i obchodných spoločností otca si zabezpečil sám. Na ostatné listinné dôkazy potreboval konajúci súd súčinnosť otca, pokiaľ išlo o odročovanie pojednávaní, bolo to z dôvodu neúčinnosti rodičov, resp. ich právnych zástupcov. Právny zástupca otca predkladal dôkazy oneskorene aj z dôvodu, aby matka nezdieľala informácie zo spisu s inými osobami. Následne právna zástupkyňa matky opakovane namietala nedodržanie zákonnej lehoty podľa § 178 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a nemožnosť sa adekvátne vyjadriť k predloženým dôkazom, a z tohto dôvodu muselo byť pojednávanie opakovane odročované. Práve právna zástupkyňa matky napriek vedomosti o dĺžke konania nepreberala listiny doručované súdom

tak, aby mohlo byť vykonané pojednávanie a rozhodnuté vo veci čo najskôr po vrátení veci z odvolacieho súdu, a taktiež predkladala návrhy na vykonanie dokazovania tesne pred pojednávaním, čím nebola dodržaná lehota podľa § 178 ods. 2 CSP naopak pre otca a jeho právneho zástupcu. Je zrejmé, že k predĺženiu konania prispeli jeho účastníci konania, resp. ich právni zástupcovia, preto považuje ústavné sťažnosti za nedôvodné.

7.2. Ústavný súd toto vyjadrenie nepovažoval za také, ktoré by bolo nevyhnutné doručovať na repliku sťažovateľom, keďže okolnosti prejednávanej veci v ňom uvedené sú sťažovateľom veľmi dobre známe, ako to napokon vyplýva aj z ich podaní.

8. Pri posudzovaní otázky, či v okolnostiach konkrétneho súdneho konania došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade s doterajšou judikatúrou (napr. III. ÚS 241/2017, I. ÚS 17/2022, rozsudky ESLP vo veci Frydlander proti Francúzsku z 27. 6. 2000, č. 30979/96 a vo veci Záborský a Šmáriková proti Slovensku z 16. 12. 2003, č. 58172/00) zohľadňuje (1) právnu a faktickú zložitosť veci, o ktorej všeobecný súd rozhoduje, (2) správanie účastníka súdneho konania a (3) postup samotného súdu, a prihliada sa pritom aj na význam konania pre sťažovateľa.

9. Pokiaľ ide o prvé kritérium, ústavný súd konštatuje, že hoci nezistil právnu zložitosť veci a predmet konania patrí medzi štandardnú rodinnoprávnu agendu všeobecných súdov s podobnou zákonnou úpravou a stabilnou judikatúrou, postup súdu značne komplikujú súčasné ambivalentné vzťahy rodičov sťažovateľa 1, ktorí nateraz nie sú ochotní sa dohodnúť. Z toho potom vyplýva aj zvýšená skutková náročnosť veci, ktorá sa prejavila tak v potrebe znaleckého dokazovania znalcom z odboru psychológie, ako aj vo zvýšenej náročnosti dokazovania vo vzťahu k majetkovým pomerom a príjmom otca (účtovné evidencie, zmluvy o prevode obchodných podielov v obchodných spoločnostiach, peňažné denníky a účtovné knihy, pozn.).

10. Správanie oboch rodičov ako účastníkov konania sa tak stalo výrazne negatívnym prvkom ovplyvňujúcim dĺžku napadnutého konania, a to najmä po vrátení veci odvolacím súdom 26. júna 2024. Obštrukčné správanie vykazoval najmä otec sťažovateľa 1, ktorý okresnému súdu neposkytol potrebnú súčinnosť a nepredložil včas dôkazy na preukázanie majetkových pomerov a príjmov. Hoci sťažovateľka 2 svojím správaním k dĺžke rozhodovania okresného súdu zdanlivo neprispela, nemožno opomenúť jej procesnú aktivitu (napr. návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zo 14. októbra 2021, odvolanie proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 37P/52/2021 z 13. septembra 2023), ktorá objektívne viedla k predĺženiu napadnutého konania. Sťažovateľke 2, resp. jej právnej zástupkyňi možno vytknúť aj vleklý postup pri doručovaní písomností vedúci k odročeniu pojednávania, na ktorý poukázal aj okresný súd (k tomu bližšie bod 7.1. odôvodnenia tohto rozhodnutia). Podľa judikatúry ESLP (ako aj argumentujú sťažovatelia) sťažovateľovi síce nemôže byť vyčítané uplatnenie procesných prostriedkov, ktoré mu na ochranu jeho práv poskytuje vnútroštátny právny poriadok, avšak na druhej strane nemožno pričítať štátu zodpovednosť za prietahy, ktoré v konaní vznikli v dôsledku nutnosti vysporiadať sa s takýmito návrhmi (I. ÚS 702/2024, resp. aj I. ÚS 45/2025), pričom si predĺženia konania z tohto dôvodu musí byť vedomý.

11. V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že v rodinných veciach prejednávaných podľa Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“) sa uplatňuje princíp materiálnej pravdy a vyšetrovací princíp, v zmysle ktorých je súd povinný vykonať, a to i bez návrhu, všetky potrebné

dôkazy na účel zistenia skutočného stavu veci (čl. 6 CMP). To však neznamená, že účastníci mimosporového konania nie sú povinní poskytovať súdu potrebnú súčinnosť (§ 32 CMP) a že by mali jeho konanie a rozhodovanie sťažovať a nedôvodne zdržiavať, tak ako tomu je aj v posudzovanej veci sťažovateľov.

12. Z hľadiska povahy napadnutého konania v časti, ktorá zostáva jeho predmetom po zrušení napadnutej časti rozsudku okresného súdu, ide o vec, ktorá sa dotýka ochrany záujmov maloletých detí a ich osobného statusu, ktoré si vo všeobecnosti vyžadujú postup súdu s výnimočnou starostlivosťou i promptnosťou vykonávania procesných úkonov (m. m. II. ÚS 33/99, I. ÚS 53/02, I. ÚS 368/2021, rozsudok EŠLP vo veci Fiala proti Českej republike z 18. 7. 2006, bod 76, porovnaj tiež rozsudky vo veciach Nuutinen proti Fínsku z 27. 6. 2000, Voleský proti Českej republike z 29. 6. 2004).

13. Pokiaľ ide o postup samotného okresného súdu, ústavný súd konštatuje, že tento po doručení návrhu 28. apríla 2021 konal vo veci plynule, do rozhodnutia vo veci samej rozhodol o štyroch návrhoch o nariadení neodkladného opatrenia (21. októbra 2021, 7. marca 2022, 21. októbra 2022, 19. júna 2023), ktorými dočasne upravil styk sťažovateľa 1 s jeho otcom, ako aj výšku vyživovacej povinnosti, ktorú si otec v priebehu konania pravidelne plnil. Rodičia bezprostredne po začatí konania prejavili záujem o uzavretie rodičovskej dohody, začali aj poradenský proces, s ohľadom na rozdielnu predstavu rodičov a postoj súrodenca sťažovateľa 1 – dnes už plnoletého [REDAKOVANÉ] (ktorý odmietal otca) – súd považoval za potrebné vykonať znalecké dokazovanie. Po doručení znaleckého posudku 17. mája 2023 okresný súd na pojednávaní 13. septembra 2023 rozhodol rozsudkom, ktorý sťažovateľka 2 napadla odvolaním 13. novembra 2023. Súdny spis bol predložený krajskému súdu 18. decembra 2023. Po rozhodnutí krajského súdu rozsudkom sp. zn. 3CoP/105/2024 z 26. júna 2024 a vrátení veci venoval maximálnu pozornosť, keď 6. septembra 2024 vyzval otca sťažovateľa 1 na predloženie relevantných dokladov, 24. októbra 2024 mu smeroval urgenciu k predloženiu listinných dôkazov. Vo veci boli nariadené viaceré pojednávania (30. októbra 2024, 29. januára 2025, 12. februára 2025, 16. apríla 2025), ktoré boli v dôsledku správania sa účastníkov (doručovanie dôkazov a vyjadrení 5 dní pred termínom pojednávania, pozn.) opakovane odročované. Okresný súd na pojednávaní 11. júna 2025 dal opätovne priestor účastníkom konania na uzavretie mimosúdnej rodičovskej dohody. Napokon vec meritórne rozhodol v poradí druhým rozsudkom č. k. 37P/52/2021-1850 zo 16. júla 2025, proti ktorému podali 22. septembra 2025 odvolanie obaja rodičia. Súdny spis bol predložený krajskému súdu 14. novembra 2025.

14. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom príloh sťažovateľov k ústavným sťažnostiam nemôže súhlasiť s ich tvrdením o tom, že „*dieťa je vystavované konfliktu lojality, rodičia žijú v trvalom napätí, chýba predvídateľné prostredie pre stabilnú výchovu...*“. Starostlivosť rodičov o sťažovateľa 1 bola upravená okresným súdom dočasne formou nariadenia neodkladného opatrenia už 21. októbra 2021 a následne rozsudkom č. k. 37P/52/2021-849 z 13. septembra 2023, ktorého výroky týkajúce sa osobnej striedavej starostlivosti rodičov a styku so sťažovateľom 1 (výrok III. – XIII. rozsudku, pozn.) boli ako vecne správne potvrdené aj rozhodnutím odvolacieho súdu sp. zn. 14CoP/104/2023 z 26. júna 2024. Ďalší proces rozhodovania okresného súdu po vrátení veci odvolacím súdom sa týkal výlučne výšky vyživovacej povinnosti otca k sťažovateľovi 1 a nadväzujúceho výroku o trovách konania, za súčasnej realizácie osobnej striedavej starostlivosti rodičov v zmysle právoplatného súdneho rozhodnutia.

15. Po vyhodnotení všetkých zistených skutočností z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany ústavný súd dospel k záveru, že argumenty sťažovateľov uvedené v ich ústavných sťažnostiach a zamerané na strohé konštatovanie prietáhov na strane okresného súdu s absenciou právoplatného rozhodnutia, keď sťažovatelia v ústavnej sťažnosti zo 14. októbra 2025 zamlčali rozsudok okresného súdu zo 16. júla 2025 (pripojili ho až k jej doplneniu zo 16. októbra 2025), v kontexte zistených skutkových okolností nie sú spôsobilé, aby ústavné sťažnosti boli v uvedenej časti prijaté na ďalšie konanie. Preto ústavný súd ústavné sťažnosti v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní sp. zn. 14CoP/104/2023:

16. Vo vzťahu k namietanému postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14CoP/104/2023 ústavný súd pripomína, že ochrana základnému právu na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí aj pre právo podľa čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa v konaní pred ústavným súdom poskytuje len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany k porušeniu označených práv ešte mohlo dochádzať alebo porušenie v tom čase ešte mohlo trvať (IV. ÚS 632/2018, II. ÚS 176/2019). Ak v čase, keď ústavná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená, už nemohlo dochádzať k porušovaniu označeného základného práva postupom všeobecného súdu, ústavný súd sťažnosť odmieta ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (napr. IV. ÚS 223/2010, III. ÚS 462/2017, II. ÚS 464/2018 I. ÚS 390/2019).

17. Jednou zo základných pojmových náležitostí ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je totiž aj požiadavka, aby ústavná sťažnosť smerovala proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza z princípu, podľa ktorého ústavná sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok slúžiaci k predchádzaniu zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní základných práv ďalej nepokračovalo (napr. III. ÚS 355/2012, I. ÚS 390/2019, II. ÚS 291/2020). Aplikujúc citovanú ustálenú rozhodovaciu prax ústavného súdu na daný prípad, dospel k záveru, že ústavná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená v čase, keď k namietaným zbytočným prietahom v procese rozhodovania o odvolaní podanom matkou (sťažovateľka 2) proti rozsudku súdu prvej inštancie nedochádzalo. Ústavná sťažnosť sťažovateľov namietajúcej existenciu zbytočných prietáhov v postupe krajského súdu (ktorý o podanom odvolaní rozhodol do deviatich mesiacov od predloženia veci, pozn.) v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 14CoP/104/2023 bola ústavnému súdu doručená viac ako rok a štyri mesiace po jeho rozhodnutí. Sťažovatelia síce uvádzajú, že krajský súd opakovane bude rozhodovať o odvolaní podanom proti rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 37P/52/2021-1850 zo 16. júla 2025, ale predmetné odvolacie konanie nie je ústavnými sťažnosťami sťažovateľov napadnuté. Okrem toho samotná dĺžka aktuálne vedeného odvolacieho konania (súdny spis bol predložený krajskému súdu 14. novembra 2025, pozn.) by ústavnému súdu ani potenciálne neumožnila konštatovať v postupe krajského súdu existenciu zbytočných prietáhov.

18. Na tomto mieste ústavný súd dáva do pozornosti § 390 CSP, ktorý v spojení s § 2 ods. 1 CMP je treba aplikovať aj v mimosporovom konaní a v zmysle ktorého zákon už nepripúšťa ďalšie zrušovanie rozhodnutia.

19. Vo vzťahu k námietke sťažovateľov, že napadnuté konanie je nevyhnutné vnímať ako celok, ústavný súd, zohľadniac aj privilegovaný predmet konania o výživnom, pripomína, že dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (III. ÚS 340/2013, III. ÚS 566/2014, IV. ÚS 201/2018, I. ÚS 115/2019, II. ÚS 234/2019). V okolnostiach prejednávanej veci, keď napadnuté konanie sa pôvodne viedlo o rozvod manželstva a úpravu výkonu rodičovských práv a povinností, pričom samotné rozvodové konanie rozhodne privilegovaným konaním nie je, trvá na dvoch stupňoch sústavy súdov doteraz spolu štyri roky, počas ktorých okresný súd dvakrát meritórne rozhodol a vec je aktuálne po podaní odvolania po druhýkrát na krajskom súde.

20. Odkazujúc na už uvedené, ústavný súd ústavné sťažnosti aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnené podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

21. V závere na okraj veci ústavný súd opätovne poukazuje na svoju konštantnú judikatúru týkajúcu sa náležitostí ústavnej sťažnosti, čo sa týka kvality jej obsahu a petitu bez ohľadu na kvantitu [I. ÚS 532/2024 (ZNaU 35/2024)], to sa týka aj zamlčovania podstatných skutočností či uvádzania zavádzajúcich tvrdení (napr. I. ÚS 516/2025).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. decembra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu